

LA CUVÂNTUL TĂU

Bună seara, prieteni creștini. Este un mare privilegiu să mă aflu în seara aceasta din nou aici, ca să începem o nouă săptămână de servicii. Presupun că fratele v-a spus că putem păstra locul acesta timp de o săptămână. Suntem recunoscători pentru aceasta și dorim să mulțumim bărbaților de aici, păstorilor colaboratori și celor care au făcut demersurile necesare pentru a-l obține. Vă mulțumim pentru că ne-ați invitat să mai rămânem. Dar mai presus de toate, îi mulțumim lui Dumnezeu pentru făgăduință. Mulțumim primarului acestui oraș și oficialităților orașului, pentru că ne-au permis să avem acest loc. Fie ca Domnul să le dea binecuvântările Sale bogate.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, în săptămâna aceasta vom încerca să facem tot ce știm mai bine și să ne rugăm pentru cei bolnavi și aflați în nevoi, și pentru cei ce au nevoie de salvare, în Numele Domnului nostru.

Este un fel de sarcină nouă pe care o încercăm acum. Astfel, de câțva timp, am încercat să fac ce pot mai bine și să administrez eu însumi adunările, adică să lucrez fără manager sau alte persoane. Sunt doar eu și fiul meu, un băiat de șaptesprezece ani. Deci, eu mă ocup de predicare și de tot. Întotdeauna m-am gândit că Domnul mă va ajuta într-o zi să fac aceasta, iar acum fac o încercare.

Așadar, vă rog să aveți răbdare cu mine. De obicei, stau acasă, nu mănânc, vin la adunări, mă rog, aștept călăuzirea pe platformă și încep să mă rog pentru bolnavi. Desigur, aceasta face ca adunarea să fie una mai bună, pentru că sunt deja sub ungeri.

Acum aș vrea să citesc un text și să vorbesc puțin pe marginea Cuvântului citit, după care mă voi ruga pentru bolnavi. Aceasta este ceea ce fac de obicei trimișii.

Domnul să vă binecuvânteze. Vă mulțumim pentru colaborarea voastră a tuturor.

Aseară, adunarea de aici a adunat un dar de dragoste pentru mine. Vă mulțumesc, și vreau să vă spun că nu sunt demn să-l primesc. Eu nu m-am gândit la el, dar aseară a venit cineva, mi l-a adus și mi-a spus: „Aici se află darul de dragoste pentru tine.” Am fost foarte bucuros pentru aceasta și vă asigur, prieteni creștini, că fiecare cent va fi folosit pentru slava lui Dumnezeu. Fiecare este binevenit, cât se poate de binevenit, să cerceteze ce fac cu banii. Fiecare bănuț pe care nu trebuie să-l folosesc pentru familia mea, pentru cheltuielile mele și alte lucruri, merge în lucrarea misionară. Eu însumi duc Evanghelia în alte părți ale lumii. Eu n-am primit niciodată un dar pentru mine, n-am putut să fac aceasta.

Îmi amintesc că la un moment dat am ajuns într-un punct în care... Ați ajuns vreodată într-un punct în care de-abia ați trăit de azi pe mâine? Eu am predicat în tabernacolul meu timp de doisprezece ani, fără să iau un cent. Am fost și paznic de vânătoare în statul Indiana și am avut grijă de animale. Am patruleat prin păduri pentru a-mi câștiga existența, pentru că întotdeauna m-am gândit: „De ce să nu muncesc dacă sunt tânăr și pot s-o fac?” Și pe lângă serviciu, predicam.

Aproape în fiecare seară a săptămânii, patrulam pe culmile înalte ale munților, în uniforma mea de paznic, iar când găseam pe cineva care se pocăia, îl duceam la râu, îl botezam și mă întorceam acasă cu uniforma udă. Așa este. Vorbeam despre Domnul cu fermierii și cu cei care erau pe câmp, iar ei începeau să plângă și își predau inimile Domnului. Atunci, îi luam, îmi dădeam jos pălăria de paie, mergeam jos la râu, puneam totul în ordine, iar ei plecau mai departe bucurându-se. Am făcut aceasta și atunci când a trebuit să sparg gheața. Mergeam mai departe cu hainele ude și ele înghețau pe mine, dar niciodată nu m-am îmbolnăvit. Soția mea este aici și poate confirma aceasta. Am ajuns într-un moment când de-abia dacă aveam cu ce să trăim de la o zi la alta, iar într-o zi i-am spus: „Am să merg la tabernacol să adun un dar de la frați.” „Vin și eu cu tine”, a spus ea și a mers cu mine. Când am ajuns acolo, am întrebat-o: „Crezi că nu pot s-o fac?”

Spuneam aceasta nu pentru că ei n-ar fi făcut-o pentru mine, fiindcă oamenii aceia

scumpi ar fi în stare să-și taie brațul pentru mine, dar eu nu vreau s-o facă. Eu am știut întotdeauna că există o slăbiciune care-i îndepărtează, de obicei, pe predicatori de dragostea lui Dumnezeu, iar aceștia sunt banii. Așadar, „*iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor.*” Noi, frații Branham, am venit în lume ca niște pribegi și cât se poate de săraci, și vreau să fiu ca restul. Nu demult, cineva din California a vrut să-mi dea un Cadillac. Soția lui fusese vindecată de cancer, iar el mi-a zis: „Frate Branham, am vrea să-ți dăruim un Cadillac.”, dar eu i-am spus: „Mulțumesc, frate, dar vechea mea camionetă Chevrolet este destul de bună și de rapidă.” „Dar noi am vrea să ai un Cadillac”, a insistat el.

„Cum aș arăta venind prin Arkansas în jos într-un Cadillac mare, în timp ce sunt căutat de acești oameni sărmani? Ce ar spune o femeie în vârstă, pe jumătate moartă și cu probleme la spate sau cu probleme femeiești, care trage după ea un sac cu bumbac care cântărește douăzeci și cinci sau patruzeci și cinci de kilograme, care poate a mâncat doar o bucățică de șuncă grasă sau o bucată de pâine de porumb, când m-ar vedea într-o asemenea mașină? „Oh, iată-l pe fratele Branham într-un Cadillac!” Mie nu mi s-ar părea în ordine să fac aceasta. Dacă voi aveți un Cadillac, este în ordine, dar eu vorbesc despre mine.

Îmi amintesc că odată am mers la o convenție „Vocea vindecării” și am parcat undeva mai sus. Lângă mine era un individ cu un „Packard” mare, iar de cealaltă parte stătea un altul cu un „Lincoln”, iar eu aveam un Chevrolet vechi, modelul 35. Mașina mea arăta ca o vechitură amărâtă pe lângă mașinile acelea mari, dar m-a dus acolo, așa cum i-au dus și pe ei mașinile lor. Deci, am ajuns acolo la fel cum au ajuns ei.

Așadar, în seara aceea am mers la biserică și i-am spus fratelui Wiseheart care era diacon, binecuvântat să fie sufletul lui, care este în slavă în seara aceasta: „Vreau să adun un dar și aș vrea s-o faci tu...”

Toți s-au uitat la mine, iar fratele Wiseheart a luat pălăria mea și a început să se plimbe cu ea... În față stătea o femeie în vârstă, care trăise vremuri grele cu ani în urmă. Ea s-a întins puțin ca să ajungă la unul din buzunarele pe care le avea sub

șorț, a scos un portofel micuț, pe care avea o agrafă, a desfăcut agrafa și a început să scoată niște monede. Nu am putut lua banii acelei femei sărmene. Am simțit că dacă aș face aceasta, ar rămâne ca o povară pe inima mea, așa că am spus: „De fapt, am glumit ca să văd ce faceți.” Vai, nu am putut să fac aceasta! Le-am spus: „Nu am vrut să fac aceasta.”

După această întâmplare, a trecut pe la mine, fratele Rayn, un om în vârstă. El vine de sus din Michigan și are părul și barba lungă. El a venit cu o bicicletă și mi-a dat-o mie, iar eu am reparat-o un pic și am vopsit-o, după care am vândut-o cu cinci dolari și nu am mai fost nevoit să adun darul de la biserică. Domnul a creat o cale, este adevărat? Așadar, El va crea întotdeauna o cale.

Vă mulțumesc din toată inima mea, prieteni. Când ne vom întâlni Dincolo, în acea zi măreață, veți vedea că am făcut totul cât am putut de bine. Domnul să vă binecuvânteze.

Acum aș vrea să citesc foarte repede un text din Scriptură și să vorbesc din Cuvântul Domnului, după care vom începe rândul de rugăciune. Țineți minte că dacă va fi cu voia Domnului, serviciile vor continua până duminică seara...

...dacă ești creștin, singurul lucru care poate să-ți stea în cale este lipsa credinței. Tu trebuie să crezi imediat. Iar dacă ți s-a spus, dar refuzi să îndrepti acel lucru, dacă nu vrei să renunți la răutatea ta și la ceea ce faci, aceasta nu-ți va face nici un bine. Înțelegeți? Așadar, vindecarea se primește întotdeauna numai prin credința voastră în Hristos.

Acum aș vrea să citesc din **Luca 5.1-11**:

„Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret și Îl îmbulzea norodul ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu,

Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejele.

S-a suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon, și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țărm. Apoi, a șezut jos și învăța pe noroade din corabie

Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: „Depărteaz-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire.”

Drept răspuns, Simon l-a zis: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar, la Cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”

După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejele.

Au făcut semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile.

Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Isus și l-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.”

Fiindcă îl apucase spaima pe el și pe toți cei ce erau cu el din pricina pescuirii pe care o făcuseră.

Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simon. Atunci, Isus a zis lui Simon: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.”

Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul și au mers după El.

Să ne plecăm capetele pentru un cuvânt de rugăciune.

Tată ceresc, începem o săptămână nouă, iar înaintea noastră stau lucruri noi... O săptămână a rămas deja în istorie, cu semne și minuni pe care le-ai făcut pentru noi. Îți mulțumim și Te rugăm, Tată, să ne ajuți și în săptămâna care urmează. Îngăduie ca ea să fie mult mai măreață, cu un timp mult mai măreț, folosit numai pentru slava lui Dumnezeu. Te rugăm aceasta, Tată. Fie ca mulți bolnavi să fie vindecați, cei care au alunecat să fie aduși înapoi, iar păcătoșii să fie născuți în Împărăția lui Dumnezeu. Îngăduie ca în țară să aibă loc o trezire de modă veche, Doamne, care să aducă mii de suflete la Tine, iar cei aflați în nevoi, să vină la Hristos pentru salvarea sufletelor lor și pentru vindecarea trupurilor lor, fiindcă Îți cerem aceasta în Numele Fiului Tău preaiubit, Isus Hristos. Amin.

Dacă ar fi să aleg un titlu pentru acest Mesaj, l-aș intitula: „**La Cuvântul Tău.**” Mie îmi place să citesc Cuvântul pentru că este o descoperire. Biblia spune că „*credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.*” (Romani 10.17). Acesta este adevărul. Când auzim Cuvântul lui Dumnezeu, vine credința.

În seara aceasta aș vrea să privim la acest text și vom spune că întâmplarea aceasta a avut loc într-o zi de luni. Luni, după ce duminică au auzit cu toții o predică minunată, El a plecat mai departe, și pentru că nu avea nici un loc de întâlnire, s-au întâlnit pe malul mării. De obicei, El stătea departe de oamenii bogați, de cei care aveau multe lucruri ale lumii și mergea jos, printre pescari, păcătoși, clasa oamenilor de jos care erau considerați cei neînsemnați; oameni care nu aveau multe avuții ale lumii, dar erau bogați în credință. Eu prefer să fiu ca aceștia. Așadar, acela a fost locul în care L-au găsit oamenii și L-au crezut, iar acesta este locul în care Îl veți găsi în seara aceasta. Acesta este locul în care Îl cred oamenii și acesta este locul în care este și El prezent. El este întotdeauna în locul în care sunteți și voi, în locul în care este binevenit.

Să ne gândim puțin la El în timp ce era acolo. Îl pot vedea cum vine însoțit de câțiva bărbați și se oprește pe mal. Am aici o fotografie în care El ține această predică în zilele moderne de astăzi. În port mai există încă bărci mici, portul fiind locul în care trag vapoarele și bărcile. Dacă va fi cu voia Domnului, nădăjduiesc că în săptămânile viitoare voi ține un serviciu de vindecare.

El a început să vorbească, iar eu pot să-o văd acolo pe femeia venită din vârful dealului și pe bărbatul care și-a lăsat plugul pe câmp și a venit să-L asculte. Ei au auzit că tocmai s-a ridicat un Predicator renumit, care a venit ca Lumină a lumii și predică acolo jos. O pot vedea pe femeie cum a lăsat jos hainele spălate și pe bărbat cum a oprit boii și i-a legat de ceva ca să poată merge jos să asculte Cuvântul Domnului. O, cu siguranță mi-ar plăcea să-L ascult predicând! Vouă nu v-ar plăcea? Dacă mi-ar plăcea să ascult ceva, este un bărbat care ține o predică bună. Cred că dintre toate predicile pe care le-am auzit în viața mea, mi-ar fi plăcut să-L aud când a stat acolo și a spus: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.*” (Matei 11.28). Nu v-ar fi plăcut să-L auziți și voi? Cred că nu vom auzi niciodată aceasta, dar dacă vom fi credincioși, Îl vom auzi zicând: „*Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.*” (Matei 25.34). Dacă ați fost credincioși în câteva lucruri, Dumnezeu vă va pune să împărațiți peste multe. Ce timp minunat va fi acela, când toate luptele vor fi încheiate, iar noi vom sta la marea Cină a nunții! Nu va fi minunat?

Voi privi peste masă și îl voi vedea pe fratele Willets. Îi voi vedea pe mulți dintre cei care stau aici și voi spune: „Ei au fost la adunarea din Connersville.” Știți, cred că atunci va trebui să plângem puțin, voi nu credeți la fel? Când vom ajunge la marea Cină și vom vedea cine stă pe partea cealaltă a mesei, toți veteranii de război, ne vom prinde de mâini și vom plânge de bucurie. Nu va fi minunat? Apoi, vom auzi sunetul unei trâmbițe de argint și va veni Împăratul în toată splendoarea Sa, îmbrăcat cu hainele Sale împărătești. El va merge de-a lungul mesei, ne va șterge lacrimile din ochi cu propriile Sale mâini și ne va spune: „Nu mai plângeți pentru că totul s-a sfârșit.” Amin. Aceasta este ziua pentru care trăiesc. De aceea vă presez, vă rog și vă trag; de aceea cer îndurare pentru sufletele pierdute și fac tot ce pot ca să le duc la Domnul Isus.

Aș vrea ca atunci să stau la picioarele Sale și să-L ascult așa cum au făcut oamenii aceia. El a început să predice, iar oamenii L-au crezut și mulțimile au început să vină de-a lungul dealurilor ca să-L asculte pe acest Bărbat care făcea semne și minuni și care părea că cunoaște lucrurile încă înainte ca ele să aibă loc... Ce minune! Și toți veneau să-L asculte și se îmbulzeau în jurul Lui încercând să se apropie de El.

Haideți să ne întoarcem acolo doar pentru puțin timp. Îi pot vedea cum stăteau pe un butuc sau pe un ciot uscat, aflat pe malul mării, pe Petru și pe Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei. Pescuiseră toată noaptea și erau descurajați pentru că nu prinseseră nimic. Voi, pescarilor, știți cum este să pescuiești toată noaptea și să nu prinzi nimic. Este cu adevărat descurajator. Astfel, ei și-au spălat mrejele și le-au întins undeva să se usuce, iar acum stăteau pe un ciot. Unii dintre ei au zis: „Iată că vine Predicatorul acela! Să vedem ce spune El.” Pescarii stăteau pe acel ciot, iar după ce L-au ascultat puțin, au zis: „Individul acesta este deosebit de ceilalți!”, și și-au mutat ciotul puțin mai aproape de El, iar după o vreme, stăteau chiar lângă El. Exista ceva în legătură cu El, ceva care-i atrăgea pe oameni la El.

El are încă aceeași putere: *„...după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.”* (Ioan 12.32).

Indiferent cât de simplă este Evanghelia, dacă Hristos este în ea, îi va atrage pe oameni. Așa cum am spus și în după-amiaza aceasta, El este cel mai mare Magnet pe care L-a cunoscut lumea vreodată: *„...voi atrage la Mine pe toți oamenii.”*

Apoi, când mulțimile au crescut, Îl văd cum a privit în jur – cred că El știa că barca aceea era acolo – a urcat în ea și a spus: „Petre, scoate-o puțin în larg, fiindcă vreau să predic de aici.” El a împrumutat barca lui Simon ca să poată predica din ea, dar El nu împrumută niciodată nimic fără să plătească pentru aceasta, așa că după ce a terminat de vorbit a spus: „Simone, acum vreau să duci barca în larg.” Oh, mi-ar plăcea să vorbesc puțin despre aceasta! „A-i da drumul în larg.”

Aceasta este problema cu credința oamenilor în seara aceasta: vă temeți să-i dați drumul. Credința voastră fără faptă este moartă, așa cum și trupul este mort fără duh. Înțelegeți? Dacă aveți credință, arătați-o prin faptele voastre.

Pavel a arătat că Avraam a fost socotit neprihănit prin credință, iar Iacov a spus că a fost prin fapte. În Romani 4, Pavel spune că Avraam a fost socotit neprihănit prin credință. Vedeți, aici una o confirmă pe cealaltă. Astfel, Pavel vorbea de ceea ce vedea Dumnezeu, în timp ce Iacov vorbea de ceea ce vedea omul: faptele sale. Dacă voi spuneți: „Am credință în Dumnezeu”, dar vă temeți să vă puneți credința să lucreze, nu vă va face bine. Voi trebuie să-i dați drumul, s-o lansați.

Aici este problema cu oamenii din lumea de astăzi: mulți dintre ei au credință, dar se tem să iasă afară cu ea. Vă temeți să vă aventurați puțin și să spuneți doar: „Păi, eu pot. *Pot face totul în Hristos, care mă întărește.*” (Filipeni 4.13). Amin. Este bine.

Priviți ce le-a spus El: „*Mergeți în adânc și aruncați mrejele pentru pescuire.*” (Luca 5.4).

Cu alte cuvinte, dacă Petru ar fi spus: „Doamne, noi suntem pescari; ne-am născut și am crescut aici pe mare, și știm când luna este potrivită și când toate semnele sunt bune, dar nu există nici măcar un pește în apă. Am trudit toată noaptea, dar nu am prins nimic. Noi știm când semnele sunt potrivite, dar n-am prins nici măcar un pește. Nimic! Și acum, Tu vii și spui să merg în aceleași ape în care am pescuit? Să aruncăm mrejele din nou și să umplem barca cu pești? Nu se poate!”, nu s-ar fi întâmplat nimic, dar el a zis:

„*Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar, la Cuvântul Tău, voi arunca mrejele!*” (v. 5).

Iată! Acesta este secretul: Să-L luăm pe Dumnezeu pe Cuvânt. Dacă nu au fost

pești acolo, Dumnezeu a fost în stare să-i pună. Și a făcut-o! Aceleași mreje au străbătut toată noaptea apa aceea și nu au prins nimic, dar priviți ce s-a întâmplat când Dumnezeu a spus: „Aruncați-le acolo!”

Poate în seara aceasta ați venit aici după ce ați trudit prin cabinetul fiecărui medic din țară. Poate ați fost la adunări de vindecare și ați fost unși de multe ori cu untdelemn, dar în seara aceasta, „La Cuvântul Tău, Doamne, voi arunca mrejele, pentru că Tu ai spus că dacă voi cere ceva în Numele Tău, vei face. Eu cred aceasta, și la porunca Ta, las chiar acum mrejele jos.” Nu vă temeți, ci cereți mult. Voi nu aveți, pentru că nu cereți, și nu cereți pentru că nu credeți. Așa este. *„Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide.”* (Matei 7.7). „Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, așa că vom arunca mrejele pentru captură.” Pot să-l văd pe apostolul acela bătrân cum coboară năvodul în apă și se pregătește, dar când a început să tragă de plasă, când a tras de câteva ori, acolo nu era nimic. A mai trecut un timp și deodată a simțit ceva, ceva a început să-l apuce. Lăsați-l o singură dată în jos și încercați-l. La un efort mic poate nu veți simți nimic, poate nici la al doilea efort mic. Poate veți face câteva eforturi, dar după un timp veți simți o zvâcnitură. Ceva s-a prins; la celălalt capăt al funiei este ceva.

Este ca și cu băiețelul care a prins curentul electric într-o sticlă și a spus: „L-am prins! L-am prins!” El nu știa ce are, dar avea ceva. Credeți-L pe Dumnezeu! Luați-L pe Cuvânt! „Doamne, la Cuvântul Tău, voi arunca mrejele!” Aceasta a făcut Petru și a prins o mulțime de pești.

Dacă ar fi fost necredincioși, primul lucru care s-ar fi întâmplat când El a spus: „Lăsați mrejele jos ca să scoateți captura”, ar fi fost să spună că nu are rost pentru că au mai pescuit acolo. Cât de fără sens pare pentru mintea firească!

„Păi, nu este pește acolo!” Dar Dumnezeu a pus peștii acolo la Cuvântul Său, apoi a spus: „Aruncați mrejele pentru pescuire!” Vedeți? Chiar dacă nu este nimic de prins acolo, Dumnezeu va pune, pentru că așa a spus El. Dacă-L credeți, luați-L pe Cuvânt.

Încă ceva: ei au trudit toată noaptea, dar nu au prins nimic. Însă când au făcut aceasta la Cuvântul lui Dumnezeu, au aruncat mrejele o singură dată și au prins tot peștele, iar bărcile au început să li se scufunde din cauza greutateii. Limita omului este oportunitatea lui Dumnezeu. Când ați mers cât ați putut de departe, când medicul a făcut tot ce a putut pentru voi, este timpul în care poate veni Dumnezeu să vorbească cu voi. Dar când aveți ceva pe care vă puteți bizui, înafară de Dumnezeu, o veți face. Doar când se ajunge la „ultima clipă”, putem vorbi cu un om despre sufletul lui.

Cu puțin timp în urmă, am cunoscut aici un om, dar nu am putut vorbi cu el deloc. Râdea de adunările mele și spunea: „Oh, Billy este lovit la cap!” Era medic stagiar la spital și a continuat să spună tot felul de lucruri. În urmă cu câteva săptămâni am mers la spital în urma unui apel de urgență. Am fost chemat de el, iar când am ajuns, m-a chemat într-o cameră și mi-a spus pe un alt ton:

„Frate Branham, vor să-mi amputeze brațul. Ce voi face, pentru că am cinci copii?”
„Nu știu”, am răspuns eu.

„Frate Branham, eu o cunosc pe una din asistentele de aici. I-am acordat îngrijiri medicale timp de trei ani pentru probleme la un picior, dar într-o zi a mers acolo sus, te-ai rugat pentru ea, iar acum este perfect sănătoasă. Eu o cunosc. Este vorba de Margie Morgan. Frate Branham, crezi că Dumnezeu mă va ajuta și pe mine?”

„Dacă-ți vei schimba atitudinea și-L vei crede.”

Cu câteva zile înainte de a veni aici, mi s-a spus că medicul i-a zis: „Nu mai este nevoie de intervenție chirurgicală asupra brațului acestui bărbat.” Vedeți? Dumnezeu l-a vindecat. Dumnezeu poate și Își ține Cuvântul când este crezut pe Cuvânt. Secretul este să-L credeți și să-L luați pe Cuvânt. Fiecare om care L-a crezut pe Dumnezeu pe Cuvânt, a realizat ceva. Credeți aceasta?

Cum a fost posibil ca Moise să meargă și să invadeze Egiptul singur? Iată-l stând în pustie și zicând: „Doamne, sunt un om cu buze bâlbâite.” El avea un defect, așa că a spus: „Nu pot vorbi bine.”, și a început să aducă tot felul de scuze. Dar când Dumnezeu a început să vorbească și i-a arătat slava Sa, Moise a plecat în Egipt, la Cuvântul lui Dumnezeu. Vă puteți imagina? Nu a fost acesta un lucru amuzant pentru timpul acela? Un om care l-a luat pe Dumnezeu pe Cuvântul Său, un om în vârstă de optzeci de ani... Acum am aici ceva pentru scepticismul vostru. Bărbatul acela avea optzeci de ani, o barbă albă care-i atârna în jos, un trup slab și bătrân. Totuși, iată-l că venea traversând deșertul, cu un toiag în mână și cu soția călare pe un măgar bătrân și cu un copil pe fiecare șold.

„Unde mergi, Moise?”

„Să cuceresc Egiptul.” Invazia unui singur om care mergea acolo jos... De ce? Pentru că l-a luat pe Dumnezeu pe Cuvântul Său. Așa este.

„De unde știi că-l vei cuceri, Moise?”

„Așa a spus Dumnezeu, și eu mă duc să-l cuceresc la Cuvântul Său.”

În vremea aceea, Egiptul era cea mai puternică națiune din lume; avea tot felul de mașinării mecanizate, avea care de luptă și călăreți, așa că lumea era la picioarele lor. Dar iată că aici avem un bărbat în vârstă care pășea înaintea măgarului său pe care se aflau soția și cei doi copilași ai lor; avea o barbă albă și lungă, un toiag strâmb în mână și mergea acolo jos să cucerească acea putere. Și a făcut-o. Amin. Dacă Dumnezeu spune ceva, El vorbește serios.

„De unde știi că vei face aceasta, Moise?”

„Așa a spus Dumnezeu și aceasta este tot.” Amin. Îmi place aceasta: bărbați care

iau Cuvântul lui Dumnezeu.

Odată, un băiat avea în mână un sandvici și câțiva peștișori. Acolo erau adunați o mulțime de oameni, cam cinci mii, iar Isus stătea pe o stâncă și le vorbea. Poate băiețelul acela chiulea de la școală, cum spunem noi aici în Indiana, era un chiulangiu; poate a mers la pescuit și l-a văzut pe Bărbatul acela. Era ceva deosebit în legătură cu El și-i plăcea să-L asculte vorbind. Micuțul individ s-a dus acolo sus cu puținel său prânz sub braț, iar oamenii erau atât de înfometați încât erau pe punctul să leșine. Dar Isus a spus: „Aveți ceva de mâncare?”

„Este aici un băiețel care are cinci sandviciuri mici.”

„Aduceți-l aici!”

Îmi pot imagina cât de dramatică era scena. Îl pot vedea pe micuțul individ... ceea ce avea micuțul băiat nu era prea mult, de-abia dacă-i ajungea lui să se sature. Dar de îndată ce l-a adus lui Isus ceea ce avea, El a hrănit cinci mii de oameni.

Poate că nici voi nu aveți prea mult, dar dați-i drumul odată, lăsați-L pe El a aibă ceea ce este al vostru! Dacă aveți puțină credință, puneți-o în El. Dați-i drumul și veți vedea ce poate face. Cât timp a fost în mâna copilului, nu a fost prea mult, dar când a ajuns în mâna lui Isus, a însemnat ceva, pentru că El a hrănit cinci mii de oameni și s-au adunat și o mulțime de coșuri pline cu firimituri. Aleluia! Când mă gândesc la aceasta, sufletul meu se cutremură. La Cuvântul lui Dumnezeu... El le-a zis ucenicilor: „Spuneți-le să stea jos.” Apoi, pot să-L văd cum privea la micuțul băiat și i-a spus:

„Crezi că pot face aceasta?”

„Da, Isuse, eu stau chiar lângă Tine și cred că poți s-o faci.”

Aceasta încearcă să găsească El și în seara aceasta: pe cineva cu o credință ca aceea a unui copil, care va sta lângă El și va spune: „Isuse, eu cred că poți s-o faci.” Dacă El poate găsi pe cineva care să spună aceasta, o va face. Dar dacă veți da înapoi și veți spune: „Nu știu ce să zic, mi-e frică; știu că cred în Tine, dar nu...” Oh, atunci nu vă poate folosi.

Dacă cineva nu este de folos, este o persoană fără coloană vertebrală care pretinde că este creștin dar se teme să stea pe convingerile sale. Dumnezeu nu vrea asemenea lași pentru că nu-i poate folosi!

Îmi amintesc de Buddy Robinson. Am citit cartea sa și pot spune că a fost un bărbat pe cinste. El a spus: „Doamne, dă-mi o coloană vertebrală de mărimea unui buștean de gater, dă-mi multă cunoștință în adâncul sufletului, îngăduie-mi să lupt cu diavolul cât timp am un dinte în gură, apoi ține-l legat până când mor.” Aceasta este credința și determinarea de care avem nevoie: cineva care va face ceva. „La Cuvântul Tău, Doamne.”

„Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.” (Ioan 14.14). Atunci, „Eu vin Doamne, la Cuvântul Tău, vin.”

Apoi, așa cum am spus ieri, a fost un om care a murit. Este vorba de Lazăr, care a început să putrezească în mormânt. Era mort de patru zile și le pot vedea pe Marta și pe Maria cum stăteau acolo. Marta l-a spus: „Fratele meu este mort și miroase deja greu. Dar la Cuvântul Tău, dacă Tu vei cere, dacă o vei spune, se va înfăptui întocmai.”

Aceasta este cheia: Luați-L pe Dumnezeu pe Cuvânt, pentru că Dumnezeu poate împlini ceea ce spune. El a dovedit aceasta de-a lungul epocilor... Pot să-i văd pe copiii evrei când au fost aduși jos, în fața cuptorului încins. Ei erau jos în Babilon. Ce situație, ce timp! Dar ei au hotărât că nu vor fi învinși, iar pentru aceasta, erau hotărâți să folosească Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie și în seara aceasta de câțiva ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Împăratul a dat un decret și a spus: „Oricine

nu se va închina înaintea acestui chip, va fi aruncat în cuptorul încins!” Dar cei trei au spus: „Dumnezeul nostru este în stare să ne elibereze din acest cuptor încins, și chiar dacă nu o va face, tot nu ne vom pleca înaintea chipului tău!” Îmi place aceasta, îmi place determinarea lor.

Atunci împăratul a spus: „Voi arde religia aceea holly-roller din ei!”, și a poruncit să se încălzească cuptorul de șapte ori mai tare decât de obicei. Îi văd cum le-au legat mâinile la spate, dar ei stătuseră toată noaptea în rugăciune.

În ziua următoare, a venit cortegiul morții; i-au pus pe o scândură și i-au împins spre cuptor. Era ca și un drum de piatră care se termina la gura cuptorului în care urmau să fie aruncați. Îl pot vedea pe împărat, un bărbat mare și puternic care s-a ridicat și a spus: „Acum vom vedea cât este de bună această religie; vom vedea dacă El își ține Cuvântul sau nu!”

Ei primiseră o poruncă de la Dumnezeu și anume, să nu se închine la nici un chip. Luați-L pe Dumnezeu pe Cuvânt. Îi pot vedea începând marșul morții; iar pereții cuptorului erau de un roșu aprins din cauza focului. El i-a întrebat: „Vreți să dați înapoi?”

„Nu, domnilor,” au răspuns ei. „Dumnezeul nostru poate să ne scape din aceasta, așa că nu ne vom pleca înaintea chipului tău!” Au mers pe acel drum, iar pe măsură ce se apropiau... Să nu vă faceți griji! Dacă-L luați pe Dumnezeu pe Cuvântul Său, diavolul va da drumul la presiune împotriva voastră. Să nu credeți că nu o va face. Ei au mers de-a lungul drumului, iar pe măsură ce se apropiau era din ce în ce mai fierbinte, mai fierbinte, mai fierbinte.

Îl pot auzi pe Șadrac întrebându-l pe Meșac:

„Ești sigur că te-ai rugat toată noaptea?”

„Da, totul este în ordine.”

„Atunci să mergem!”

Oh, chiar acolo sunt au început să se clatine din cauza căldurii intense care ieșea din cuptor, pe măsură ce se apropiau! Încă un pas și erau înăuntrul cuptorului. Aceasta este o ipostază întunecată pentru un credincios, nu-i așa?

Haideți să întoarcem puțin camera. De fiecare dată când se întâmplă ceva aici jos, se întâmplă și sus. Să privim puțin acolo sus și să vedem ce se întâmplă sus. Îl pot vedea pe El, stând îmbrăcat în hainele Sale de Mare Preot și privind la ceea ce se întâmplă acolo jos. Îl pot vedea pe marele arhanghel Gavril, cum a pășit în față cu sabia scoasă și a spus:

„Stăpâne, ai privit jos în Babilon? Acolo sunt trei bărbați care au luat Cuvântul Tău și stau pe El, iar în dimineața aceasta sunt pe punctul să fie arși.”

„Da, Gavriole, mă uit la ei.”

„Lasă-mă să merg acolo și voi schimba scena din dimineața aceasta, pentru că au stat de partea Ta.”

Eu cred că ar fi putut s-o facă, dar Dumnezeu a răspuns: „Gavrile, tu ai fost un înger bun și ai făcut tot ce ți-am spus de când te-am creat, dar puneți sabia în teacă!” Gavril și-a pus sabia în teacă și și-a ocupat locul lângă El. Iată că vine însă, un alt înger, într-o licărire. Numele lui este Wormwood și deține controlul asupra apelor. Pot să-l aud cum spune: `

„Stăpâne, privește jos în Babilon! Ai văzut ce se petrece acolo? Lasă-mă să mă duc

jos. În nimicirea ante diluviană, mi-ai dat putere asupra apelor, așa că am deschis izvoarele și am eliberat atmosfera ca să se reverse apele peste pământ. Am spălat tot pământul! Lasă-mă să merg jos și în dimineața aceasta și voi spăla Babilonul de pe fața pământului.” Eu cred că ar fi putut s-o facă. Așa este.

„Ai văzut ce se petrece acolo jos?”

„Da, i-am privit toată noaptea.” Amin.

Ochii Lui veghează întotdeauna, iar eu știu că veghează asupra mea. Eu sunt foarte fericit pentru că El veghează în fiecare ceas. El știe tot ce faceți. Așa este.

El a spus: „I-am privit toată noaptea. Voi, îngerilor, sunteți minunați și ați făcut tot ce v-am poruncit Eu să faceți, dar în dimineața aceasta nu pot să vă las să mergeți acolo, pentru că voi merge Eu însumi. Aceasta este o treabă de calibrul unui om.” Amin.

„Privește, au mai făcut un pas! Vor pași exact în cuptor.” Uneori, Dumnezeu stă pe loc și așteaptă ca totul să ajungă până în ultima clipă. Numai voi vă grăbiți, dar Dumnezeu nu este grăbit. El știe ce va face. Voi trebuie doar să credeți în El, fiindcă El este Cel care răspunde.

Îl pot vedea cum vine jos. Îl pot vedea cum Se ridică de pe tronul Său, cu hainele preoțești în jurul Său, a marelui Împărat al majestății, înaintea căruia se pleacă totul. Apoi, pot vedea cum în nord apare un nor mare, iar El spune: „Veniți încoace, vântule de est, vântule de sud, de nord și de vest!”

Toate I se supun, toate cu excepția omului. Omul „știe” întotdeauna mai mult decât El, sau mai bine zis, crede că știe. Îl pot auzi cum spune:

„Mergeți și aduceți norul acela cât se poate de repede aici, fiindcă am o misiune pentru voi.”

Vânturile și valurile Îl ascultă. Toate celelalte lucruri Îl ascultă. Pot să văd cum norul acela s-a rostogolit acolo, și Domnul a pășit pe el ca într-un car de luptă. S-a întins și a prins un fulger în zigzag și l-a izbit de pământ, ca să le aducă aminte oamenilor că El este de partea ascultătoare.

Pe măsură ce El cobora, pot să-l aud pe Șadrac spunând: „Nu vă îngrijorați; va fi bine.” Chiar atunci Îl văd trecând pe lângă Marea Vieții și luând o ramură de finic de acolo, iar când Șadrac, Meșac și Abed-Nego au pășit în cuptorul încins, alături de ei era Unul care potolea văpaia focului. Ceas după ceas, ei au avut un timp minunat acolo, iar împăratul a spus: „Deschideți ușile să vedem dacă mai sunt acolo!”, iar când s-a uitat, a zis: „Am crezut că ați aruncat trei acolo, dar văd patru oameni umblând liberi prin mijlocul focului, iar unul arată ca și Fiul lui Dumnezeu.” De ce? Pentru că cineva L-a luat pe Dumnezeu pe Cuvântul Său.

În ziua de Rusalii, o sută douăzeci L-au luat pe Dumnezeu pe Cuvânt și au intrat în camera de sus. „Cum va fi? Ce este Duhul Sfânt? Ce a vrut să spună prin făgăduința Tatălui?” „Eu nu știu cum va veni și nu știu ce va face când va veni, dar Îl iau pe Dumnezeu pe Cuvânt.” Amin.

Dacă ați fi încercat, nu ați fi putut să-i îndepărtați de Ierusalim, pentru că au fost însărcinați să stea acolo până la revărsarea Duhului Sfânt. Aleluia! Ei L-au luat pe Dumnezeu pe Cuvânt. „Cum va fi?” Nu aceasta era întrebarea. Ei trebuiau să stea acolo și să aștepte până va veni. Amin.

„Cât timp?” „Stați acolo și așteptați până când va veni!” Iar când Duhul Sfânt a venit ca vâjâitul unui vânt, Cuvântul lui Dumnezeu a fost confirmat, iar ei au ieșit pe străzi și au mers pretutindeni.

Este timpul ca poporul lui Dumnezeu să ia Cuvântul Său pentru că Marcu 16 spune: „*Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred.*” Luați-L pe Dumnezeu pe Cuvânt! „Puneți-vă mâinile peste bolnavi și se vor însănătoși.” Dumnezeu să vă binecuvânteze. Credeți aceasta? Plecați-vă capetele.

Doamne Isuse, mă gândesc la bărbații și la femeile care Te-au luat pe Cuvânt. Oh, Tu n-ai pleca niciodată și nici nu ne-ai uita, ci ești întotdeauna acolo exact la timp.

Doamne Isuse, vino și arată-Te în seara aceasta, pentru că poate sunt mulți oameni bolnavi care au încercat totul; poate și medicii au încercat tot ce au știut ca să-i ajute, dar nu au putut. Poate în viața lor există ceva și mușcătura aceea de șarpe nu poate fi vindecată până când nu se îndreaptă lucrurile. Ajută-i să pună totul deoparte și să spună: „Doamne, eu vin pentru că este Cuvântul Tău; Te iau pe Tine pe Cuvânt. Am văzut oameni vindecați; am văzut oameni din vecinătate care au fost paralizați și acum umblă, care au fost orbi și acum văd. Am văzut oameni bolnavi de cancer la care oamenii au renunțat, iar acum trăiesc și sunt sănătoși. Acesta este motivul pentru care vin și eu, la Cuvântul Tău, vin.” Dă-ne aceasta, Doamne. Îngăduie ca Duhul Tău să vină și să ne răspundă, fiindcă Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin...

... un necredincios poate să stea printre cei care cred, când demonii... noi am vorbit despre aceasta în această după-amiază: demonii sunt de fapt ființe eliberate printre oameni. Cu puțin timp în urmă, în Calgary, Canada, ei au devenit vizibili. Ei au fost văzuți de multe ori, iar uneori arată ca un păianjen mare sau ca o umbră mare. Odată, am văzut unul care era peste un epileptic și arăta ca o broască țestoasă cu picioare lungi, care se răsucea și plutea în jur. La Calgary, Canada, au fost prezenți douăzeci de mii de oameni și toți au văzut aceasta. Dacă aș fi aruncat jos un ac, l-am fi auzit cu toții, pentru că umbra aceea mare se mișca în jur, deasupra oamenilor, și toți se uitau la ea.

Prieteni, noi nu ne jucăm de-a biserica, de aceea am vrea să fiți respectuoși.

Nu demult, un grup de băieți au vrut să facă o glumă pe seama mea. Ați auzit de acești iluzioniști care fac hipnoze? Ei merg prin taberele armatei și îi fac pe unii să latre ca un câine și așa mai departe. Unul dintre ei stătea în adunare și făcea pe deșteptul. Erau prezenți câteva mii de oameni, iar eu continuam să simt duhul acela ciudat. Am privit în jur până când l-am găsit pe omul asupra căruia era și i-am zis: „De ce ți-a pus diavolul pe inimă să faci aceasta? Dumnezeu te va răsplăti pentru fapta ta!”

„Nu este nimic în neregulă cu mine”, a răspuns el.

„Tu ești un om care face hipnoze. Da, aceasta ești, iar Dumnezeu te va răsplăti.” Ei l-au scos de acolo paralizat și este paralizat și în seara aceasta.

Să nu faceți aceasta! Fiți respectuoși sau mai bine nu stați aici! Aceasta este la alegerea voastră. În ordine...

...Cine face aceasta? Dumnezeu care mărturisește că a fost vestit Adevărul. Vreau să credeți din toată inima și Dumnezeu vă va vindeca. Câți oameni au fost vindecați de când au început aceste adunări? Vă rog să ridicați mâna toți cei care ați fost vindecați. Priviți! Vedeți?... Ei priveau la aceasta în Biblie, o cercetau, o judecau și vedeau că este Adevărul. Ei și-au dat suferințele lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a vindecat. Este acesta adevărul și cu privire la cei care ați fost vindecați? Așa ați procedat și voi? L-ați luat pe Dumnezeu pe Cuvânt, iar El a făcut-o. Acesta este singurul mod în care o putem face: luându-L pe Dumnezeu pe Cuvânt.

Cred că în rândul de rugăciune din seara aceasta sunt în jur de douăzeci de persoane. Aș vrea să văd dacă nu sunt unii surzi sau cu alte probleme care nu au numere de rugăciune. Îi ai pe toți, Billy? Crezi că sunt toți acolo? În ordine.

Acesta este primul pacient, fiule? Bine.

Vino, doamnă... (Aici se încheie înregistrarea).

- Amin -